

da synes det, som der ikke mere er nogen Mini-
 stre, hverken de Miniſtre, som beſtyre Pen-
 gene, og de, som bruge dem, hverken diſſe eller
 de, der kaldes vore ſærlige Miniſtre, ſom vilde
 give noget Tilſvar, naar vi troe at kunne
 klage over, at Danmarks Rige eller Rigsdagen
 er forurettet ved den Maade, hvorpaa Pengene
 beſtyres eller anvendes. Dette var det ene
 Exempel, ſom laa nærmest; men der er et an-
 det, ſom jeg ikke anſeer for mindre vigtigt.
 Det afgjordes her i Thinget, det bevilgedes
 og ſkulde bevilges her, hvormange der i ethvert
 Aar maae udſkrives til Krigstjenesten, til Hæ-
 ren, men fra det Øieblik af, da dette er ſket,
 da Udſkrivningen ſattes iværk, da de Udſkrevne
 indlemmes i den Hær, ſom jo hører til Fælles-
 anliggenderne i Henseende til Beſtyrelſe og
 Lovgivning, fra det Øieblik af veed jeg ikke,
 at der er nogen Miniſter, det være ſig enten
 Krigsminiſter, Marinemiſter eller vore ſær-
 lige Miniſtre, ſom vilde for os og alſaa for
 Folket have noget Anſvar eller give noget Til-
 ſvar for Anvendelſen af dette udſkrevne Mand-
 ſkab. Det er det, jeg troer . . .

Formanden: Jeg troer, at den ærede
 Rigsdagsmand ganſke forlader det foreliggende
 Lovforſlag; det hedder nemlig: Forſlag til Lov
 om Miniſtrenes Anſvarlighed med Hensyn til
 Overſkriftelſer af Finantſloven, og det er kun
 dette, der kan behandles navnlig ved 2den Be-
 handling, hvor der ſkal tales om de enkelte
 Paragrapher, ſom foreligge.

Grundtvig: Jeg er ogſaa færdig.

Ordføreren: Da den høitærede In-
 denrigsminiſter har forladt Salen, ſkal jeg
 indſtrænke mig til et Par Bemærkninger i An-

ledning af hvad han anførte. Det er ikke
 Rigſretsdommen, ſom i nogen Henseende har
 indvirket paa den Maade, hvorpaa jeg har
 ſtillet mig til Loven, ſaaledes ſom den fore-
 ligger i ſine Enkeltheder, men vel har den be-
 virket, at jeg har troet det uſikligt, at Loven
 overhovedet fremkom. Det vilde viſnok have
 været meget glædeligt, om Regjeringens Op-
 fattelſe af Finantſloven og Rigſretsdommen
 havde været af den Art, at man kunde und-
 gaae en Lov af den Natur; en praktiſk Løs-
 ning igjennem Domſtolene af ſlige Forhold er
 altid den heldigſte; men det er ikke lykkes,
 og det har alſaa været nødvendigt for Folke-
 thinget at tie til en Lov ſom denne, for at
 havde ſin Ret. Med Hensyn til Opfattelſen
 af ſelve Miniſteriets og Rigsdagens Forhold
 har Dommen, ſom ſagt, ſlet ikke indvirket paa
 min Anſkuelſe.

Jeg ſkal, med Hensyn til hvad den høit-
 ærede Indenrigsminiſter yttrede om de lovhjem-
 lede Udgifter, erklære, at jeg deri deler hans
 Anſkuelſer, men jeg troer, at det Formaal,
 han havde, vil kunne naaes ved i Finantſlo-
 ven udtrykkeligen at betegne ſlige Udgifter ſom
 calculatoriſke.

Der er fra forſkjellige Sider gjentagende
 talt om den Banſkelighed, der kunde opſtaa
 for Staten, naar Hænderne vare bundne paa
 Miniſteriet, ſaaledes ſom her er Tale om.
 Jeg ſkal i den Anledning gjøre opmærksom
 paa, at Rigsdagen ikke blot ſamles aarligt,
 men at Finantſloven voteres ſaa lang Tid
 førend Finantſaarets Begyndelſe, at det næ-
 ſten i alle Tilfælde vil være muligt at udsætte
 extraordinaire Udgifter til efter den 1ſte Octbr.;
 paa den Maade vil den hele Banſkelighed i
 høi Grad formindſkes.